

на скоро подиръ това былъ заточенъ въ Св. Горж, защото то ся сонжалъ на мѣстный си Архіерей. Горчиво ми ся оплакваше той отъ положеніе то си, и въ жалоба тж му ся чуваше, то безсилна злоба, то безнадежно мъртвяще отчаяніе.

—Ами вый на заточеніе ли сте? попыта ма той.

—Не; менѣ ма задржжтъ тука беглишки (казенны) работы, кои то трябва да свърша.

—И вый отъ добра та си воля додохте тукъ?

—Да, нѣ азъ испреди не знаяхъ Св. Гора.

—А азъ я знаяхъ добрѣ, нѣ се пакъ додохъ . . . Ще ли си отида отъ тука—не зная, нѣ чувствувамъ, че отъ день на день изгубвамъ силы тѣ си. Обычахъ азъ никога си прочитаніе то, музыка та, разговоры тѣ, обичахъ общество то, а тука сичко е проклято, сичкы глѣдхтъ на менѣ диво, и като на людъ ми казвхтъ да ся каля. Азъ быхъ ся покаялъ ако да бяхъ мя пуснали отъ тука подиръ рато ся покая, а то не, казвхтъ небывало. Тжй навѣрно и ще погына! . . . Вярвате ли, че менѣ по никога ма е страхъ да не полудѣя; случвхтъ ся минути, кога то сжмъ готовъ да наложя ржка върху си, и ще наложя, чини ми ся, силы вече нѣмамъ.

—Дълго ли време юще ще бждете тука?

—Юще една и полвинъ година. Шега ли е? Мога ли доживѣ? Тѣ казвхтъ че ми е мжчно за отечество то—лъжхтъ; това е ясенъ протестъ на човѣшкж тж тура противъ такъвъ животъ, гладъ на умъ тѣ и сърце то отъ недостаткъ на знанія и чувство А пѣкъ младини тѣ ми нѣма да ся върххтъ! Ако да знаххте до колко азъ тж мразя: готовъ сжмъ да тж раскъсхмъ.

—Та защо? забѣлѣжихъ азъ :—тѣ не сж виноваты. Повечето отъ отшльници тѣ искренно вярвхтъ, испѣлвхтъ си дългъ тѣ съ съзнаніе и ся мжхтъ повече отъ насъ,